

Пиер Бул

Когато змията не успя

Това потресавашо събитие се случва на една планета в звездна система, намираща се далеч от нашето Слънце. И то точно когато планетата току-що се е покрила със зелени ливади, плодни семена и дървета, огъващи клоните си от сочни плодове. Младите гори са населени със зверове и птици, всякакви риби обитават морските дълбини, едва отделили се от хляба небесен.

Само преди няколко дни от хаоса се появи градина със симетрични пропорции. Всичко в нея – и благоуханните цветя, и пъстроцветните храсталаци – доказват безспорния художествен вкус на Твореца. Млада и приятно красива жена се разхожда в този кът за наслади. Тя е гола, напълно гола, но не съзнава това.

Жената върви плавно, крачките ѝ са леко неуверени, ноздрите ѝ треперят и вдишват ароматите от въздуха. Върви по мека пътека, стига вратата, обръща се и задържа погледа си върху човека, излегнал се на ливадата. Тя се усмихва и гледа своя партньор, опънал се под шарената сянка. Всяка проява на живот в тази градина озарява лицето ѝ. Но мъжът не вижда нищо, спи с блажена усмивка, обърнал поглед към небето. Той също е гол и също не съзнава това.

Жената се разколебава за миг – иска да го събуди, за да се поразходят заедно, но е нерешителна и мълчаливо продължава по пътя си. Ако винаги ѝ доставя удоволствие да крачат заедно по пътеките, ако обича докосването на бедрата му, допира на мускулестата ръка, когато обгръща талията ѝ, сега вече започва да се наслаждава и на очарователната им самота.

Тя стига до реката, която минава през градината, и спира точно там, където реката се разделя на четири ръкава. Изкачва хълма, за да погледне разпенените води, които потъват в безкрайните лесовете. Стои така, сякаш замечтана, връща се по друга пътека натам, където с партньора си са устроили свое убежище. Исква да удължи минутите на самота. Може би смътно долавя, че това ще усилва радостта от срещата им.

Пътеката спира до някакви плодни дървета. Това кътче е замислено и направено с толкова художествено съвършенство, че неволно ласкае погледа. Дърветата са натежали от пъпки – тази лудост от цветове ще продължи, докато те не се превърнат в изискани лакомства за насита и на двамината.

При планирането на плодната градина Творецът също е проявил своето пристрастие към геометрията: ливадите образуват правилни елипси, дърветата са в кръг и редят по посока към центъра на голямата ос. Отделно стърчат две самотни дървета, по-високи от останалите, но с

пищни корони и още по-ярки плодове.

Точният център е увенчан с непресъхващ фонтан. Струите му бят до самото небе и после се разпадат на фини пръски, които освежават плодните дървета. Жената се спира и гледа дивната игра на безбройните струи, после бавно пристъпва навътре в градината.

Клоните лежат ниско над земята. Всичко е обмислено от Твореца така, че мъжът и жената да не полагат никакви усилия. Можеш да стигнеш най-зрелите плодове с ръка, но жената дори не ги поглежда. Тя стига до центъра на елипсата, спира се до прекрасния фонтан, под едно от дърветата, различни от останалите. Слънчевите лъчи гаят златистите плодове. Откъсва един от тях, погалва с ръка нежната му обвивка и запазва сочната плът.

– Жено!

Жената вдига очи изненадана и поглежда първо към небето – освен гласът на партньора ѝ, в градината има само един познат глас и той обикновено идва откъм небето.

– Жено, аз съм тук. Погледни надолу!

Тя се извъръща и през пъстроцветните сияния на фонтана вижда Змията, свита на кълбо около ствола на съседното дърво. Минава през арката от вълшебни дъги, навежда се към Змията и ѝ се усмихва.

– Искаш ли нещо от мен?

Удивена е, че Змията говори с човешки глас.

– Защо не искаш да вкусиш от плодовете на това дърво? Те са най-вкусните.

А жената отвърща:

– Можем да вкусим всички плодове, освен онези, които са върху дървото на познанието за добро и зло. Бог ни е забранил да ги докосваме и да ги ядем, за да не умрем.

Змията ѝ отвърща бавно и монотонно, повтаряйки своята веднъж и завинаги заучена реплика:

– Не, няма да умрете. Но Бог знае, че в деня, в който вкусите от тях, ще ви се отворят очите, и ще бъдете като богове, знаещи добро и зло.¹

Змията се извива, готова да изпълзи, без да се интересува от по-нататъшния ход на събитията – защото ги знае отлично. Жената посочва плодовете на съседното дърво и казва следните изненадващи думи:

– Всеки ден вкусвам от плодовете на другите дървета, най-често от дървото на живота. И нищо не може да ме накара да посегна към

1. Битие, 3:4-5

дървото на познанието за добро и зло.

Змията застива от чутите думи. Шокирана е.

– Може би не чух добре... – казва тя.

Но поведението на жената не дава никакви основания за съмнения в непоколебимото ѝ решение. Змията дълго не може да дойде на себе си и за миг изгубва дар слово. Изиграла е тази роля на три милиарда планети, но за пръв път чува подобна дързост.

Вън от равновесие, унижена и вбесена, тя прави опит да скрие потресението си, затова започва с нежен и коварен глас, присъщ само на нея:

– Уверявам те, грешиш. Погледни този румен плод. Нима може да има нещо по-приятно на вид и по-привлекателно? Впрочем, и сравнение не може да става между вида и насладата, когато го вкусиш. Нито на земята, нито на небето няма нищо по-сладко! Една хапка – и ще потънеш в море от наслади. Не ми ли вярваш? Тогава виж...

Змията откъсва плод, мигом го глътва и започва да се вие по земята, опитвайки се с трепетите на тялото да покаже колко огромно е блаженството. Жената се усмихва, но в очите ѝ има безразличие.

– Забавна си – казва жената. – Но не можеш да ме убедиш. Докато не опитам от плода, аз не зная какво е добро, а значи и онова, което ти наричаш щастие, удоволствие, наслада.

Змията се разгневява и вече не може да прикрива яростта си.

– Ако не опиташ, ще те ухапя и ще ти причиня зло.

– Зло ли? Но аз не знам какво е зло, защото още не съм опитала забранения плод. Думите ти са безсмислени.

– Ти ще умреш! – крещи доведената до отчаяние Змия.

– Не, няма да умра – спокойно възразява жената. – Защото съм яла от плодовете на дървото на живота и съм получила безсмъртие. А ти яде от забранения плод и сега ще умреш.

И като грабва тънка тояга, разсича Змията на две.

Дълго гледа конвулсиите на змийското тяло, после се усмихва.

– Виждаш ли, че бях права – и бързо се отдалечава от прокълнатото дърво, без да го докосне, както ѝ е повелил Бог.

* * *

Жената продължи разходката си, без да се замисли над случилото се. Излезе от плодната градина, поведе я смътното желание да види партньора си. Пътюм откъсна няколко красиви цветя, хвърли ги нагоре и загледа с удоволствие танца им. Пеперуда кацна на ръката ѝ, тя бързо

откъсна крилцата ѝ и също ги хвърли нагоре. Защото не знаеше какво е добро и зло.

В края на градината вълк дебнеше овца. Като видя жената, вълкът се изплаши. Но жената хвана овцата и я поднесе към зейналата паст на вълка. И продължи нататък, потънала в своето неведение за добро и зло.

Тя отиде при мъжа и му разказа историята със змията. Мъжът я изслуша мълчаливо, после я похвали. Докато се радваха, че жената е устояла на съблазънта, отгоре – като лек ветреца – долетя гласът на Бога:

– Мъжо, жено, где сте?

– Тук сме – отвърнаха в един глас. – Чухме гласа ти и откликваме с радост.

Господ Бог млъкна изненадан, досущ като Змията, но наистина си беше така – мъжът и жената стояха пред него все още голи и неподозиращи своята голота. Когато им заговори, в гласа му имаше нотки на разочарование:

– Значи не сте вкусили от плода, който ви забраних да вкусвате?

– Не сме, Господи – отвърна жената със своята вечна усмивка. – Опитах плода от дървото на живота, но не докоснах дървото на познанието за добро и зло, макар Змията да ме увещаваше. Аз се убедих, че си прав, Господи – Змията опита от плода и мигом умря.

– Умря ли? – попита гласът със странна интонация.

– Убих я за наказание. Аз станах оръдието на твоя праведен гняв. Аз винаги ще съм послушна към Твоите наставления и ще остана безсмъртна, без да съзная що е добро и зло.

– И аз ще постъпя така – допълни мъжът. – Тогава ще получим безсмъртието, които Ти ни обеща.

– Да, да, аз наистина ви обещах – отвърна тихичко гласът.

Вечерният вятър утихна. Мъжът и жената останаха сами в своята невинна голота.

* * *

Господ се отдалечи. Противоречивите мисли и вътрешното безпокойство Го бяха объркали. Необичайното поведение на жената Го бе заварило неподготвен, а упоритото ѝ нежелание да съгреша можеше да се превърне в аномалия, която да наруши постоянството на вселената.

В лошо настроение отиде в центъра на плодната градина, където видът на мъртвата змия потвърди думите на жената.

Змията бе мъртва, но обитаващият змийското тяло дух на злото бе вечен. При появата на Господ този дух, обезсилен от липсата на старата

телесна обвивка, изля своя гняв и унижение:

– Проклетата да си, жено! Проклетата да си, плането! – стенеше Дявола. – Проклетата да е тази самоуверена твар, която отказа да съгреша! Проклето да е това чудовищно създание, което се изгаври със законите на логиката! Предлагал съм забранения плод на жени от три милиарда планети и никога не съм претърпявал неуспех. Нито една жена не е устоявала пред изкушенията на Змията. О, пагубен ден! О, ден на позора ми!

Гневен от вайкането на Дявола и от неговия безкраен егоцентризм, Господ Бог влезе в плът и го прекъсна:

– Ако беше само това, нямаше да е толкова лошо... Ти мислиш само за себе си, макар да играеш второстепенна роля. Затова можеш да се утетиш с безплодните си проклетия. Нещата са много по-сложни. Провалът е в това, че Аз не мога да я прокълна, защото изпълнява стриктно моята воля.

– Така е – съгласи се Дяволът. – И после?

– Моето положение е по-тежко от твоето. Толкова съм смутен, че още не мога да осъзная всички възможни последици от това упорито послушание. Но чувствам, че те биха могли да бъдат доста сериозни. Трябва да се обърна за съвет към великия Изчислител, само той може да предвиди нещата. Да, трябва да поговоря с Омега. Да идем заедно, може би ще потрябваш.

* * *

Господ завари всички небесници в трескава възбуда. Вестта за праведния отказ на жената бе облетяла небесата със скоростта на мълния. В началото небесните умове бяха смутени, а когато не остана място за съмнения, всички бяха изненадани и възхитени като пред непостижимо чудо. По всички кътчета на небесния свод звучаха тръби и победоносно известяваха за нечуваното произшествие.

– Тя устоя пред Змията! – възхваляяха серафимите.

– Тя устоя пред съблазънта и не вкуси забранения плод! Тя не е съгрешила! О, чудо, чудо! – възклицаваха херувимите и изпълваха пространството с трепета на възторжени крила.

Появата на Господ не успокои техния жар и Той застана пред великия Изчислител, съпроводен от пеещ и пърхаш кортеж. Когато уведомиха Изчислителя (той още не знаеше, защото не разбираше езика на тълпата), Омега омрачня.

– Господи, кажи първом на твоите пиленца да си затворят човките!

– започна той. – Те изобщо не съзнават ситуацията, която, ако питаш мен, изобщо не заслужава тези адмирации.

Когато се възцари тишина, Изчислителя се захвана да потвърждава своите прежни прогнози.

– Господи, когато ти ми изложи главните направления на Своя план за природата на тези създания – мъж и жена, в които Ти възнамеряваше да вдъхнеш живот, и разказа за изпитанията, на които искаше да ги подложиш, аз направих съответните изчисления с обичайната за мене точност и получих познатия Ти вече резултат: вероятността от несполука е нищожно малка, веднъж на два-три милиарда опита. Тези цифри Те успокоиха. Твоята вяра в успеха беше почти пълна. Но Ти направи много повече опити, отколкото възнамеряваше. Това е вече тримилардната жена, подложена на Твоето изпитание. Неуспехът е възможен и не противоречи на математическите резултати. Още един неуспех в близко бъдеще е малко вероятен.

– И Аз на това разчитам... – измърмори Господ. – Един фал ми стига...

– Ти си прав – продължи Изчислителя, – че този случай ни поставя в крайно деликатно положение. То е по-сериозно, отколкото предполагаш, защото Ти не знаеш всички противоречия... Признавам, аз също не ги знам, затова нека преди да предскажем бъдещето, първо да сумираме и анализираме изходните данни. Вероятно си казал на въпросните създания следното: „Яжте всички плодове от градината, особено от дървото на живота, и ще бъдете безсмъртни. Но не докосвайте дървото на познанието за добро и зло, иначе ще загинете.“ Прав ли съм?

– Да, така им казах.

– И въпреки всички очаквания, мъжът и жената постъпиха така, както им каза?

– Точно тъй. Но виновна е жената, не можех да предположа...

– Много важен момент! – прекъсна го Изчислителя. – Ти сигурен ли си, че никой не я е принуждавал? Че е действала по собствена воля, пренебрегвайки изкусителя?

– Бъди сигурен в това! – с ентузиазъм възкликна Господ. – Проблемът за свободата на избора е непоколебимият стълб на вярата. След обширни изследвания и яростни спорове на небесата и на всички земи изводът се оказа един и същ и неоспорим: жената е напълно свободна в избора си да съгреша или да не съгреша. Тази, която за наше нещастие избра второто, е точно толкова свободна в избора си, колкото и всички останали.

– Нещата започват да се изясняват – отбеляза Изчислителя. – Ако хората упорстват в своето послушание, то, първо, няма да узнаят що е добро и зло, и второ, ще бъдат безсмъртни.

– И това е неизбежно! Аз не мога да променям Своите повели.

– Така ще бъде с децата им и с децата на техните деца. Защото Ти си им повелил да се плодят и размножават. При тяхната дисциплинираност, пък и ще раждат без болки, мога да се хвана на бас, че те веднага ще намерят начин да се размножават бързо и без грях.

– И какъв е тогава изводът ти? – попита Господ нетърпеливо.

– Нужни са ми още умозаклучения. Но веднага мога да предскажа, че по волята на случайността бързо ще стигнат и до онова, което на другите светове се смята за престъпление. И тъй като ще стане заради тяхното незнание и непорочност, Ти няма да можеш да ги наказваш.

– Те вече започнаха! – прекъсна го Дявола. – Жената уби Змията!

– Казах вече, всичко зависи от случая, могат да се очакват къде-къде по-страшни постъпки. – Направи пауза за един мигновен анализ и продължи: – Виждам убийства, братоубийства, отцеубийства, детеубийства...

– Стига, стига – прекъсна го Дявола. – Това е невъзможно.

– И защо да е невъзможно?

– Ами че те са безсмъртни!

– Тъй де – рече Омега след минута мълчание. – В своя анализ взех предвид само първото условие – тяхната непорочност, но безсмъртието усложнява задачата. Във всеки случай ясно виждам безмислени разрушения, гибел на животинския и растителния свят, да не говорим за грабежи, насилия, кръвосмешения, рекет и други безумства. Още повече, че Ти, Господи, няма да имаш основания да им пречиш или да усмириш техния плам... Ето моят предварителен извод: това положение не може да продължава така! Трябва нещо да се предприеме. Като начало жената или мъжът трябва да разберат що е добро и зло, казано иначе – да захватят забранения плод. Следователно Дявола трябва да направи повторен опит да изкуши жената.

– И защо точно аз? – подскочи Дявола.

– А кой друг, ако не ти?! От пръв поглед личи, че ти си достатъчно талантлив да въведеш в съблазън всекиго.

– Омега е прав – съгласи се Господ.

– Добре де, ще опитам пак – склони Дявола. – Да не си мислите, че е приятно да те правят на глупак.

– Освен това смятам – добави Изчислителя, – че трябва да се явиш

в друг образ. Влечугите не са най-привлекателната съблазън за едно човешко същество, особено жена. Даже се чудя как досега си успявал. Вероятно предходните жени са били изначално предразположени към грехопадение. Тази сигурно е от друго тесто. Трябва да си поразмърдаш пипето!

– Тъй да бъде! – отсече Господ. – Желая ти успех! Омега ме убеди: грехът трябва да бъде изконсумиран!

* * *

Дявола така и направи. Размисляйки над съветите, той реши да се представи пред жената в образа на паун с красиви пера. Нищо не можеше да се сравни с неговото оперение, с кротостта на очите му, когато се появи край забраненото дърво. Беше измислил още по-тънка хитрост за изкушението си: престори се на ранен, започна тихо да стене и капчици кръв заблестяха върху ярките цветове на перата му.

– Жено, не можеш ли да ми помогнеш? Погледни ме, умирам.

– С какво мога да ти помогна?

– Молбата ми е проста – откъсни един от онези плодове, отхапи го и капни от сока му върху раната. Не мога да го направя сам. Тези плодове имат магическа сила и церят всякакви недъзи.

Тази хитрост беше измислена от Омега. На небесата се разгоря спор, но накрая Господ призна плана за подходящ. Беше решено, че дори жената да не глътне нито капка от сока, самият факт, че е захапала плода, вече може да се смята за достатъчен и да се разглежда като неподчинение, тоест като извършен грях.

Но всичко се оказа напразно пред упорството на жената да запази своята безгреховност.

– Грещиш – рече тя на пауна. – Ранените животни не могат да бъдат изцелени с този плод. Напротив, той носи смърт. Сбъркал си го с другото дърво отгатак фонтана. Ще намажа раната ти с неговия сок.

Така и постъпи, въпреки протестите на пауна – леко го намаза и стана чудото на изцелението. Преди да отлети в горската пустош и да излее своята злоба, Дявола трябваше поне да благодари.

Дявола измисляше какви ли не хитрости, представяйки се в образа на най-красиви животни; стигна дотам, че стана дърво, цвете, даже ручей. Жената проваляше всичките му намерения и продължаваше да упорства. Накрай Дявола беше принуден да признае, че е безсилен да я изкуши. Засрамен и поруган като никога, той отново се представи на Всевишния.

– Е, как е? – попита Господ с тревога.

– Пробвах всички номера. Тази жена е от особена порода. Тия два-мината ще избегнат всички проклетия и ще пребъдат във вечна благодат.

– Искаш да кажеш, че...

– Да, все още са голи и все още не съзнават това!

– Невъзможно! – гневно изкрещя Господ. – Омега ни разказа за последниците.

– Крайно мрачни, безизходни – потвърди Изчислителя. – А днес мога да добавя нови и още по-песимистични прогнози.

– Каквито ще да са! – каза Дявола. – Аз вече стигнах границата си, пробвах всички козни, всички лукавства, всички капани, каквито може да има. Нека сега опитат други – тези, дето се смятат за по-големи хитреци от Дявола!

Омега потъна в размисъл под строгия поглед на Всевишния.

– Безусловно Дявола е прав. На дадената планета всички усилия ще се окажат напразни. Няма смисъл да упорстваме.

– И какво ще правим?

– Трябва да се използва друга методика. Аз ще си помисля, но първо Дявола да се махне – няма нужда да чуе нашия разговор.

Когато Дявола си отиде, Омега продължи с размишленията си:

– Обмислих току-що получените данни от последните думи на Дявола: „Да опитат тези, които са по-големи хитреци от Дявола!“

И впери своя дълбок и многозначителен поглед в Господ. Той като че ли разчете мислите му и подскочи от възмущение:

– Ако правилно те разбирам, да го направя Аз самият?!

– А кой е по-голям хитрец от Дявола?

– Ти даже не допускаш, че бих могъл да променя повелята Си, така ли?

– Не, за това и дума не може да става – възрази Омега. – Мога да Ти изкарам цял куп доводи. И най-важният: ако Ти промениш Своята повеля, няма да остане никаква възможност за прегрешение и тогава работата съвсем ще се провали. Смятам, че Ти трябва да действаш директно, без да се маскираш като Дявола, и с много тактичност да въведеш жената в греха. Ако поразмислиш, ще видиш – свободата на избора остава неизменна. А нали това е главното!

– Напълно ли си сигурен?

– Стигнах до този извод след дълги изчисления.

– А защо не пробваш ти? – попита Господ. – В края на краищата си

част от самия мен.

– Допуснах и тази възможност – отвърна Омега. – В някои области аз наистина съм по-хитър от Дявола, но не съм упълномощен да вземам решения.

– Ти разсъждаваш най-добре от всички, пък и няма какво толкова да решаващ. Давам ти точно указание: да я принудиш да отхапе от забранения плод. Щом изкушенията са безсилни, може пък логиката да я убеди?

– Добре де, ще пробвам. Имам железни аргументи, че щом работата е в логиката и убежденията, по-добре е да подхвана мъжа, а не жената.

– Не ограничавам твоята инициатива – рече Господ. – Ако мъжът се огъне пред съблазънта, жената сигурно също веднага ще съгреша. За мен главното е резултатът!

* * *

И тъй – Изчислителя Омега пое към райската градина на тази непокорна планета. Превърнал се в бял гълъб, той се спусна на най-долното клонче на дървото със забранените плодове и изчака момента, когато мъжът, оставил своята спътница да се наслаждава на себе си в отражението на реката, се разхождаше самотен.

– Защо не опиташ тези плодове? – рече Омега без заобикалки. – Страхотни са.

– Господ ми забрани.

– Че ти защо Го слушаш?

Мъжът се разколеба. Никога не си беше задавал този въпрос.

– Не знам, послушен съм.

– Сега добре ме чуй. Може би ти се подчиняваш на повелите му, защото послушанието е добро?

– Може би.

– А непослушанието – зло?

– Естествено – рече мъжът с облекчение.

– А откъде ти би могъл да знаеш какво е добро и зло? Щом не си опитал от забранения плод, не можеш да го знаеш. Прав ли съм?

Провокационен въпрос. Но мъжът не беше смазан от логиката.

– Господ знае всичко – каза.

– Значи Той е вкусил забранения плод, тъй ли? – парира го Изчислителя.

– Без съмнение.

– Но Той още не е умрял! Значи можеш да вкусиш плода и пак да

останеш жив! И какво излезе – че те е излъгал?

Спорът продължи дълго, но никакви логика и диалектика не можаха да сломят упорството на мъжа.

– Ти ме изморяваш – каза накрая човекът. – Не съм свикнал да мисля, свикнал съм да се подчинявам.

* * *

– Те са еднакво упорити в своята непорочност – каза Омега Богу, когато се върна на небесата. – На логиката той се противи точно толкова, колкото тя на съблазънта. И аз не сполучих, сега е Твой ред.

– А, за нищо на света! – протестира Господ. – Не мога да изпълня тази роля, сигурен съм.

– Чуй ме – сериозно подхвана Омега. – Аз също мислих много, вече придобил по-точни сведения. Сега вече мога категорично да кажа: положението ни е още по-трагично, отколкото си го представяхме. Какво ти трагично – направо неприемливо от гледна точка на логиката...

В този момент се появи един крилат вестonosец и прекъсна думите му. Явно носеше свежи вести и беше силно развълнуван.

– Господи – каза той и се поклони ниско. – Ситуацията става катастрофална. Те безумстват, ще свърши зло. Те подпалиха рая!

– Подпалиха ли?

– За щастие, отидохме навреме. Угасихме пожара и спасихме оцелялото. Но те пак могат да започнат да си играят с огъня.

– Че как е станало? Те не умеят да добиват огън. Трябва да минат още доста поколения, преди да...

– Мога да обясня – намеси се Изчислителя. – Тези люде не вадят хляба си с пот и кръв. Благодарение на Теб те живеят безгрижно. Не познават тежкия труд, всяко усилие за тях е доволство. Те ще прогресират по-бързо от предшествениците си. Особено при разните там открития. В близко бъдеще ще овладеят всички науки, уви, без науката за познаване на добро и зло. Сега започват с огън, утре може би ще дойде редът на атомната енергия, която ще унищожи цялата планета. От една страна Ти не можеш да им се гневиш за тези техни увлечения, от друга ще трябва да ги пазиш от всички блага, които им даряват безгрижно съществуване. Разбираш ли какъв е изводът ми? Ти и Твоите легиони от небесници трябва да се превърнете в пазачи, за да ги предпазвате от неизбежните катастрофи, до които ще доведе тяхната непорочност. И това е само началото.

– Само началото, така ли?

– Да. И ще доразвия мисълта си. Забравяш един факт, който пропуснах при този анализ – те са безсмъртни!

– Така е – изстена Бог. – Обещах им го.

– Осъзнаваш ли всички противоречия, произтичащи от безсмъртието им? Те са безсмъртни, безсмъртни ще бъдат и децата им, и внуците им. А после? Катастрофите, които предричам, няма да ги засягат – ни стълкновения, ни болести, ни войни, нито глад и епидемии. Заедно с вечния живот Ти им обеща щастие. Ще започнат да се размножават с непредставима бързина. Разказах ли Ти моя сън?

– Случва ти се да сънуваш?

– Моите сънища са само продължения на моите изчисления, но в сферата на подсъзнанието. Изходните данни са такива: първо – безсмъртие, второ – Твоята необмислена повеля „плодете се и се множете“. Само след неколкостотин години населението ще бъде толкова многобройно, че ще трябва да използва всяка шепа земя за препитанието си. Но това не е всичко. След някакви си хиляда години, а това съвсем не е много, планетата ще бъде населена от милиарди непорочни създания. Така ние стигаме до абсурд: дори да бъде обработвана всяка педя от земята и да бъдат пресушени моретата, те пак няма да има какво да ядат. И още по-нататък, представи си, ще бъдат принудени да прекарват живота си във вертикално положение, без възможност да седнат или легнат, притиснати един към друг като треви. Няма да има място за животните и растенията, но те няма да се унищожават и няма да се чувстват нещастни – та нали им обеща вечен живот и блаженство.

– Много объркана ситуация – прошепна Господ.

– И невъзможна от гледна точка на логиката. Но и това не е всичко.

– По-лошо не може да има.

– Може, може. Тъй като ситуацията е абсурдна, ще трябва да се предприемат мерки за избягването ѝ.

– И кой ще предприеме?

– Те. С Твоята помощ те ще прогресират по-бързо от останалите и откритите източници на енергия ще им помогнат да осъществят това, което се нарича покоряване на пространството. За тях ще е абсолютно необходимо. Ще започне разселване, многобройни разселвания на безсмъртни праведници по всички планети на вселената. А сега си представи какво ще стане на завладените планети, обитателите на които са простосмъртни и преживели грехопадение...

– Разбирам, ще загинат – прошепна Бог.

– Сто на сто. Броят на праведниците и по чуждите земи

непрекъснато ще расте и ще дойде ден, когато храната няма да достига. Коренните жители ще загинат или ще трябва да ползват смъртоносни оръжия. И ти ще трябва да се примириш с това, за да осигуриш благоденствието на безсмъртните праведници.

– Но пък от друга страна е приемливо от позицията на Божия съд – грешните ще бъдат каназани, праведниците – благословени...

– Не споря – каза Изчислителя, – но когато безсмъртните праведници се разселят навсякъде и унищожат останалите сътворени от Теб хора, ще настъпи време без нито един грешник във вселената. А непорочните ще се множат и ще препълват селенията като проказа. И ето какво искам да кажа: ще се изправиш пред проблем, който и Ти не можеш да решиш. А в космически мащаб...

– И всичко заради онази глупачка, която отказва да вкуси от ябълката! – ревна нервно Господ.

– Сам го каза, нямам какво да добавя. Значи единственият възможен изход е тя да бъде принудена да се изкуши. Така пак се връщаме в началото. Дяволът опита сто пъти, аз също не успях. Затова сега настоявам да се намесиш Ти.

– Пак ти казвам: не ми отива да играя ролята на съблазнител.

– Тогава опитай със сила. Повтарям: тя трябва да съгреша! Нима не си всемогъщ? Ами нареди на две дузини архангели да хванат тази инатчийка, да ѝ отворят насила магарешките челюсти и да я накарат да отхапе. Според мен не е никак трудно.

– Не е трудно, но е тъпо. Допусна грешка – забрави за правото на свободен избор.

– Прав си – смути се Омега. – Свободата на избора е нужна, тук си прав – не бива със сила.

– Не, ние никога няма да се измъкнем от тази история! – изстена Бог.

Великият Изчислител млъкна за минута, потопен в бездна от силогизми, и накрая изрече:

– Ти самият не бива да действаш, нежелателно е. И въпреки това виждам още една, този път последна възможност.

– Каква?

– Когато отидох в градината да съблазня мъжа, нима не действаше Ти самият, макар и косвено? Но нямаше нищо против, нали? А ние още не сме използвали Твоята способност да съществуващ едновременно в три лица...

– Имаш предвид...

– Имам предвид... – бавно изрече Изчислителя. – Имам предвид Втората Ипостаса.

Бог Отец и Омега се гледаха дълго и мълчаливо. Първият беше видимо смутен от предложението, но Изчислителя продължаваше да настоява:

– След окончателния анализ на всички изходни данни, логиката и интуицията ми подсказват, че само Бог Син е достатъчно подготвен да ни изведе от омагьосания кръг.

– Ама това е невъзможно! – избухна Бог Отец. – Това са празни приказки! Синът е напълно неспособен да изпълни тази роля. Освен това не би се съгласил за нищо на света...

Тогавата от небето се разнесе отдавна нечуван глас:

– А ще Ми позволиш ли да изразя Своето мнение?

* * *

Беше Втората Ипостаса Божия – Бог Син. Досега Той стоеше встрани от пререканията, но се намеси със Своя тих глас, в който се долавяше властност и дори нетърпение.

– Говори! – изрече Отец. – В края на краищата, в подобна ситуация Ти също имаш право на глас.

– Отец мой, струва Ми се, че не само имам право на глас, но и че този въпрос Ме засяга най-непосредствено. Защото ако на тази планета не бъде извършен първороден грях, Аз ще изпадна в същото глупаво положение, както и Ти.

– Прав е – съгласи се Изчислителя. – Ако няма грях – няма изкупление, ако няма изкупление – няма изкупител...

– За Мен няма да има място на планетата. Ще бъде невъзможно да се родя, да обичам, да страдам, да изтърпявам мъчения, да въздигам на престола папи... В действителност, Отец Мой, тази непорочна планета няма да узнае тайните на Моята религия, а значи хората там ще бъдат езичници, които, както предсказа Омега, ще се разселят по цялата вселена. И Ние не само ще го допуснем, но дори ще бъдем принудени да им помагаме, тоест да поощряваме победата на невярващите над християните, пълното унищожаване на истинната вяра. За разлика от Вас Аз намирам тези действия за неприемливи за Божия съд.

– Ти си абсолютно прав – рече Омега. – Тези данни се изплъзнаха от вниманието ми. Да, проблемът е невероятно сложен.

– И всичко заради това, Отец Мой, че някаква си не искала да вкуси от забранения плод! Недопустимо е и Аз се присъединявам към

мнението на Омега: трябва да се направи всичко тя да съгреси. Аз на Свой ред съм готов да опитам ролята на изкусител.

– Сигурен ли си, че Си достатъчно подготвен? – попита Отец.

Синът се усмихна и се обърна към Изчислителя:

– Не е Моя работа да се хваля със скромните си подвизи, но обясни на Отца защо си спомни за Мен, защо смяташ, че имам повече шансове да постигна успех там, където другите не са успявали?

– Имам много доводи – отвърна Изчислителя. – Първо: Негова стихия са критичните ситуации. Доказал го е в множество безизходни случаи. Второ: благодарение на Него стана съвсем нормално нещо да се избягват ужасните последици. Помисли само как се объркахме първия път, нали Той спаси положението на земята и на небесата.

След дълга пауза Отец се съгласи с тези аргументи.

– Трето – продължи Омега, – в общуването с хора Той има такива знания, каквито ние нямаме. Точно сега това качество е най-необходимо. На Него нищо човешко не Му е чуждо. Той...

– Четвърто – намеси се Бог Син, – аз имам не само знания за хората, но и определен опит. Така де – изкупувам всякакви човешки грехове вече три милиарда пъти! А говорим за грях, нали?

– Това са различни неща – измърмори Отец.

– Дай воля на въображението си – отвърна Синът. – Признай, че и Дявола, и Омега, и Ти проявихте страхотна наивност във вашите несръчни превъплъщения. Змия, птица и какви ли не гадинки... Какви са тези съблазнители?! Пък и речите, които произнасяте – детинщини.

– Смятам, че Ти можеш да Му се довериш напълно – рече Омега. – Виждаш, вече има собствен план.

Господ обаче още се колебаеше. Разумът му подсказваше различни възражения.

– А не се ли подлагаш на опасност?

– Отец Мой – отвърна Синът. – Какво по-страшно може да ми се случи от страданията, които вече изпитах на три милиарда планети?

– Да бъде волята Твоя! – изрече Отец. – Върви да ни спасяваш... пак.

* * *

Една вечер, като се разхождаше из градината, жената видя изключително красив юноша, който стоеше под дървото на познанието за добро и зло. Като го забеляза, тя за пръв път в живота си трепна. Беше срещала какво ли не в тази градина, но нищо дотогава не й беше правило

такова смущаващо впечатление. Внезапното поява на трето човешко същество я поразя като гръм.

Юношата я съзерцаваше мълчаливо. Жената го огледа мълчаливо. Имаше божествена фигура, очи с цвета на горски теменуги и светложълти коси, които, полюшвани от вятъра, създаваха подобие на ореол. Жената изпита странно вълнение, когато откри колко странно контрастира неговата мекота с грубостта на нейното собствено лице и на лицето на партньора ѝ.

Юношата ѝ се усмихна. Тя неловко се опита да отвърне на усмивката. Усети трепет по тялото и мекота в коленете. Юношата бавно вдигна ръце, за да може да се полюбува на играта на мускулите му. После той откъсна един едър плод, раздели го наполовина и ѝ го поднесе с усмивка:

– Яж – рече той.

Говореше ласкаво, но в гласа му имаше сила. А самият глас звучеше толкова мелодично, че даже райските птици спряха да пеят, замрели в блажено мълчание. Жената осъзна, че едва ли дълго ще се противопоставя на неговия чар, но все пак реши да опита.

– Господ Бог ми е казал, че това е грях.

– Нека този, който е безгрешен, сам хвърли камък връз теб – простило рече той.

– Значи да съгреша?

– Аз също съм грешен.

И продължавайки да я гледа с усмивка, глътна половинката от плода. Жената го наблюдаваше с блестящи от любопитство очи.

– Изяде го. Сега ще умреш ли?

– Ще умра, но ще възкръсна.

– А аз... Ще съгреша и ще умра, така ли?

– Ще умреш, но ще възкръснеш, благодарение на мен. Ще изкупя твоя грях по-късно.

– Е, тогава... – рече жената и отхапа другата половинка, като обърса с горната част на дланта си лепкавия сок и се усмихна.

– Ти беше прав – рече тя.

Тъй на тази непокорна планета се възцари ред и всичко си тръгна по плана. Когато жената опита забранения плод, мъжът повече не се възпротиви на изкушението. И двамата узнаха що е добро и зло, откриха голотата си и се прикриха със смокинови листа. А после, както си му е редът, ги изгониха от рая да вадят хляба насъщен с пот на лицата. После извършиха горе-долу толкова безумства и престъпления, колкото ако

бяха си останали непорочни – според предсказанията на Изчислителя. Но това вече нямаше космически последици, защото бяха станали смъртни и подвластни на Божия съд.

Що се отнася до Сина, след успешно изпълнената мисия Той се върна на небесата да заеме мястото Си вдясно от Бога, за да чуе как легиони от небесници възславят победата Му. Нечувани празници ознаменуваха успеха на Бог Син. Серафими и херувими пяха осанна и приветстваха грехопадението със същата страст, както преди това превъзнасяха добродетелта. При това сляха възхищението от триумфа на Сина с вечната мъдрост на Отца.

Към края на празника, когато гръмогласните звуци на тръбите започнаха да утихват, Омега забеляза, че лицето на Спасителя излъчва особено сияние. Попита за причината.

– Аз съм щастлив от решението на този деликатен проблем. В същото време изпитвам дълбока възбуда от рязката промяна в Моите навици. Но признавам – тази смяна на впечатления беше необходима след понесените от Мен неспогоди.

– Нима тази задача Ти се стори тягостна? – попита Омега.

– Не, не. Ти предсказа: за да се постигне успех, трябва добре да познаваш тия създания и да ги обичаш. За да ги обикнеш, трябва да им станеш подобен, а за Мен това е нормално. Ако говорим за любовта към тях, това е Моята втора същност. Никой на небето не може да я прояви по-добре от Мен. Да си призная честно – когато дойде денят за изкупление на греховете на тези люде, мисля, че дори ще ми бъде приятно.

– Оказва се – отбеляза Изчислителя, – че всяко от Божиите творения може да се превърне в благо, даже аномалиите, макар на пръв поглед те да показват предимствата на ада пред рая.

– Което си е верно, верно си е – съгласи се Синът. – Всички дела на Бога стават благо и са прави онези, които превъзнасят Неговата слава и мъдрост.

Челото на Сина се набразди, когато попита Изчислителя:

– Ти, който можеш да изчисляваш вероятността на всякакви събития, кажи Ми: като изключение ли трябва да се разглеждат събитията на тази планета, или съществува вероятност да се повторят?

Великият Омега потъна в сън, направи подсъзнателни изчисления и изрече резултата, който Синът с вълнение очакваше:

– Такова произшествие е рядкост. Вероятността тази аномалия да се повтори е изключително малка. И все пак съществува теоретична възможност от още две или три повторения.

Челото на Сина просветля и някаква съвсем странна усмивка озари
Божественото Му лице.

КРАЙ

© Пиер Бул

Pierre Boulle

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/671>]